



**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 4 września 2024 r. w sprawie T-59/22,
Conserve Italia i Conserves France/Komisja, wniesione w dniu 31 października 2024 r. przez
Conserve Italia – Consorzio Italiano fra cooperative agricole Soc. coop. agr. i Conserves France SA**

(Sprawa C-762/24 P)

(C/2025/154)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Conserve Italia – Consorzio Italiano fra cooperative agricole Soc. coop. agr., Conserves France SA
(przedstawiciele: M. Petite, avocat, L. Di Via, M. Bazzini, A. Oliva, E. Belli, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uznanie odwołania za dopuszczalne;
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- w związku z tym obniżenie kwoty grzywny i przyjęcie jakichkolwiek innych środków, jakie Trybunał uzna za właściwe;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: niewystarczający charakter i nielogiczność uzasadnienia w odniesieniu do braku uznania szczególnych cech funkcjonowania Conserve Italia i kryterium zastosowanego do ustalenia maksymalnego pułapu grzywny – Naruszenie i błędne zastosowanie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾.

Wnoszący odwołanie kwestionują w pierwszej kolejności niewystarczający charakter uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd, nie uwzględnivszy szczególnych cech Conserve Italia, a w szczególności zasady wzajemności wertykalnej w postaci mającej zastosowanie do spółdzielni wieloproduktowej, nie tylko nie uznał odpowiedniości praktycznego zastosowania art. 23 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia nr 1/2003, ale także nie uzasadnił w odpowiedni sposób powodów, dla których teza wnoszących odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd ograniczył się bowiem do wskazania w tautologiczny sposób, że po tym, jak stwierdzono charakter przedsiębiorstwa w przypadku Conserve Italia, nie było powodu, by odejść od formalistycznej lektury przepisów w celu obliczenia maksymalnego pułapu grzywny, czyli aby przyjąć za punkt odniesienia nie całkowity obrót uzyskany przez Conserve Italia (na podstawie art. 23 ust. 2 akapit drugi), lecz obrót dotyczący produktów objętych naruszeniem (na podstawie art. 23 ust. 2 akapit trzeci).

Czyniąc to, Sąd orzekł, że wszystkie argumenty podniesione przez wnoszących odwołanie należy od razu odrzucić jako po prostu bezskuteczne. Natomiast wnoszący odwołanie utrzymują, że szczególne cechy struktury takiej jak struktura Conserve Italia odróżniają jasno jego funkcjonowanie od innych form organizacji gospodarczej, co zostało zresztą uznane w orzecznictwie Trybunału.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Ponadto wnoszący odwołanie twierdzą, że zaskarżony wyrok jest obarczony naruszeniem prawa, a mówiąc dokładniej, naruszeniem art. 23 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia nr 1/2003 z tego względu, że Sąd, bez zbadania i zrozumienia sposobu funkcjonowania Conserve Italia, niesłusznie stwierdził, że przesłanki zastosowania tego przepisu nie są spełnione, podczas gdy wszystkie te przesłanki są spełnione kumulatywnie. Kwestionowane zachowanie dotyczy bowiem działalności niektórych przedsiębiorstw rolnych stowarzyszonych w Conserve Italia, które są aktywne na rynku, na który ma wpływ naruszenie (czyli rynku warzyw zakonserwowanych w puszkach) za pośrednictwem tego konsorcjum.

W związku z tym, aby ustalić grzywnę w wysokości proporcjonalnej do wagi naruszenia i siły gospodarczej podmiotów gospodarczych biorących udział w naruszeniu, wnoszący odwołanie nalegają, by został uwzględniony jedynie obrót uzyskany przez Conserve Italia w związku z produktami rolnymi, których dotyczy sporne zachowanie, zgodnie z praktycznym zastosowaniem art. 23 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia nr 1/2003.

Zarzut drugi: naruszenie i błędne zastosowanie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 w związku z art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w odniesieniu do ustalenia kwoty grzywny

W drugim zarzucie odwołania wnoszący je krytykują wyrok w związku z tym, że Sąd wykluczył zastosowanie art. 23 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia nr 1/2003, wychodząc z założenia, że przepis ten nakazuje uwzględnienie obrotu uzyskanego przez przedsiębiorstwa będące członkami związku jedynie w całym wyjątkowych przypadkach, gdy jest to konieczne w celu zachowania odstraszałającej funkcji ewentualnie wymierzonej grzywny.

Tym samym Sąd dopuścił się ich zdaniem naruszenia prawa polegającego na naruszeniu i błędnym zastosowaniu art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 w związku z art. 49 Karty praw podstawowych w odniesieniu do określenia nałożonej kwoty grzywny.

Racji bytu art. 23 ust. 2 akapit trzeci nie można (ani nie należy) bowiem utożsamiać wyłącznie z interesem w wymierzaniu dotkliwych kar, gdyż przepis ten ma raczej na celu zagwarantowanie pełnej skuteczności systemu kar, zapewniając jednocześnie proporcjonalność i koniecznie odstraszałający skutek grzywny zgodnie z normą ustanowioną w art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w odniesieniu do której obecnie bezsporne jest, że ma ona również zastosowanie do grzywien wymierzanych w przypadku karteli.

W związku z tym wnoszący odwołanie utrzymują, że gdyby Sąd należycie uwzględnił strukturę spółdzielczą Conserve Italia i zasadę wzajemności wertykalnej, która reguluje jego funkcjonowanie, doszedłby słusznie do wniosku, że praktyczne zastosowanie art. 23 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia nr 1/2003, na które się oni powołują, jest odpowiednie do określenia kwoty słusznej i proporcjonalnej grzywny w stosunku do wnoszących odwołanie.